ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

[Τοῦ ΦΡ. ΜΙΣΤΡΑΛ]

Ἀπὸ τὴ συλλογὴ «LIS JSCLO D'OR» (Τὰ χρυσὰ νησιά).

I

Ἡ Μαργκαΐ ἀπ' τὸ Βαλμεραν
ἀπ' ἀγάπη μεθυσμένη
πρὸς τὸν κάμπο ροβολάει
ὥρες δυὸ πρὶν ξημερώσῃ.
Κατεβαίνοντας τὸ λόφο
σὰν τρελλὴ φαίνεται νἆναι.
—«Τὸν ζητῶ τοῦ κάκου, λέει,
πουθενὰ δὲν τόνε βρίσκω...
Ὀϊμὲ ἡ καρδιά μου τρέμει !».

Τὸ τραγοῦδι πάψτε, ἀηδόνια καὶ
[τζιτζίκια !
Τὸ τραγοῦδι ἀκοῦστε τῆς Ὡραίας
[τοῦ Αὐγούστου !

Ὅμορφη εἶνε ἡ Μαργκαΐ
τόσο, ποὺ καὶ τὸ φεγγάρι
μέσ' στὰ σύννεφα κρυμμένο
σιγαλὰ στὸ σύννεφο εἶπε :
«Σύννεφο ὄμορφο, τραβήξου·
θέλ' ἡ ὄψη μου ν' ἀφίσῃ
μιὰν ἀχτίδα της νὰ πέσῃ
πάνω στὴ Μαργκαΐ· τραβήξου,
ἡ σκιά σου μ' ἐμποδίζει».

Τὸ τραγοῦδι πάψτε, ἀηδόνια καὶ
[τζιτζίκια !
Τὸ τραγοῦδι ἀκοῦστε τῆς Ὡραίας
[τοῦ Αὐγούστου !

Τὸ πουλί, ποὺ μέσ' στὰ σπάρτα
κανακίζει τὰ μικρά του,
τὸ κεφάλι ἀνασηκώνει
γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπό της.
Ὅμως βλέποντας, πὼς κλαίει,
ὅλο σκώνεται καὶ τότε
γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ
τῆς ἐγλυκομίλησε, ἕως
πιὸ πολὺ ἀπὸ μισὴ ὥρα.

Τὸ τραγοῦδι πάψτε, ἀηδόνια καὶ
[τζιτζίκια !
Τὸ τραγοῦδι ἀκοῦστε τῆς Ὡραίας
[τοῦ Αὐγούστου !

Ὡς κι' αὐτὴ ἡ πυγολαμπίδα,
ποὺ μέσα στὸ δάσος λάμπει,
τῆς λέει : —«Λύστυχη κοπέλλα,
πάρε το τὸ φῶς μου ἂν θέλῃς !
Τὸν καλό σου ἐδῶ γυρεύεις ;
Γλληγορώτερα, καϋμένη,
ἂν μοῦ τὄχες εἰπωμένα,
τὸ μικρό μου τὸ λυχνάρι
ὁδηγὸς θὰ σοῦ γινόταν !».

Τὸ τραγοῦδι πάψτε, ἀηδόνια καὶ
[τζιτζίκια !
Τὸ τραγοῦδι ἀκοῦστε τῆς Ὡραίας
[τοῦ Αὐγούστου !

II

Ἡ Μαργκαΐ ἀπ' τὸ Βαλμεραν
κάνει τόσα σύρε κ' ἔλα,
ποὺ στὸν ἴσκιο κάποιου δρόμου
βρῆκε πιὰ τὸ παλληκάρι.
—«Ἀπ' τὴ χαραυγή, τοῦ λέει,
νά, γιὰ ἰδές τὸ φόρεμά μου
ἀπ' τὰ δάκρυά μου μουσκεύει.
Πόσος ἔρωτας γιὰ σένα,
ποὺ μὲ ἀρπάζει καὶ μὲ κλέβει !

Τὸ τραγοῦδι πάψτε, ἀηδόνια καὶ
[τζιτζίκια !
Τὸ τραγοῦδι ἀκοῦστε τῆς Ὡραίας
[τοῦ Αὐγούστου !

Τὸ φεγγάρι μὲ κυττοῦσε·
καὶ μὲ τόνο ὅλο συμπόνια
μοῦ μιλοῦσε τὸ πουλάκι,
λατρεμένε μου, γιὰ σένα !
ὡς κι' αὐτὴ ἡ πυγολαμπίδα
ἤθελε ἡ χαριτωμένη
γιὰ ὁδηγὸ νὰ μοῦ δανείσῃ
τὸ μικρό της τὸ λυχνάρι.

Τὸ τραγοῦδι πάψτε, ἀηδόνια καὶ
[τζιτζίκια !
Τὸ τραγοῦδι πάψτε, ἀηδόνια καὶ
[τζιτζίκια !

Μὰ θωρῶ τὸ μέτωπό σου
νἆν' πολὺ σκουντουφλιασμένο !
Θἄλεγε κανείς, πὼς εἶσαι
ἄρρωστος... Καλέ μου, θέλεις
σπίτι μου πίσω νὰ πάω ;».
—«Μὰ τὴν πίστι μου, θλιμένο
πρόσωπο ἔχω, γιατὶ μαύρη
πεταλούδα τριγυρνῶντας
νὰ τρομάξω ἔγινε αἰτία».

Τὸ τραγοῦδι πάψτε, ἀηδόνια καὶ
[τζιτζίκια !
Τὸ τραγοῦδι ἀκοῦστε τῆς Ὡραίας
[τοῦ Αὐγούστου !

—«Ἡ φωνή σου, ποὺ ἄλλοτε ἦταν
γλυκιὰ τόσο, τώρα μοιάζει
μὲ τὸ σείσιμο, ποὺ κάτω
ἀπ' τὴ γῆς μουγκρίζει...Τρέμω !»
—«Ἡ φωνή μου βραχνιασμένη
εἶνε τόσο, γιατὶ—ξέρεις—
καρτερῶντάς με εἶχα γείρει
μὲ τὴν πλάτη ἀπὰ στὰ χόρτα».

Τὸ τραγοῦδι πάψτε, ἀηδόνια καὶ
[τζιτζίκια !
Τὸ τραγοῦδι ἀκοῦστε τῆς Ὡραίας
[τοῦ Αὐγούστου !

—«Πρὶν ἐπέθαινα ἀπὸ πλήξη·
μὰ ἀπὸ φόβο σβήνω τώρα.
Σ' ἁρπαγῆς—καλέ μου—ἡμέρα
ἔχεις πένθιμα φορέσει !».
—«Πένθιμος ἀνίσως εἶνε
ὁ μανδύας μου... εἶνε μαῦρος·
καὶ λιγώτερο δὲν εἶνε
μαύρ' ἡ νύχτα· μὰ κ' ἡ νύχτα
ἔχει τὴ λαμπρότητά της».

III

Ὅταν τοῦ βοσκοῦ τὸ ἀστέρι
εἶχε ἀρχίσει νὰ χλωμαίνῃ
κ' εἶχε ὁ βασιλιᾶς τῶν ἄστρων
στὸν ὁρίζοντα προβάλλει,
τότες ἄξαφνα κλεφτῆκαν,
σὲ μαῦρο ἄλογο πηδήσαν
καὶ σὰν ἄνεμος ἐφύγαν
στὰ κατάβαθα κ' οἱ δυό τους.

Τὸ τραγοῦδι πάψτε, ἀηδόνια καὶ
[τζιτζίκια !
Τὸ τραγοῦδι ἀκοῦστε τῆς Ὡραίας
[τοῦ Αὐγούστου !

Τὸ ~~μαῦρο ἄλογο πετοῦσε~~
πάνω σ' ὅλο πέτρες δρόμο
κ' ἡ γῆς ὅλη τρανταζόταν
κάτω ἀπὸ τοὺς δυὸ ~~ἐρωμένους~~
Καὶ πολλὲς μάγισσες—λέγε-
ῖδιες ξωτικὰ χορέψαν
γύρω τοις ὥς τὴν ἡμέρα,
σὰν τρελλὲς ὅλες γελῶντας.

Τὸ τραγοῦδι πάψτε, ἀηδόνια καὶ
[τζιτζίκια !
Τὸ τραγοῦδι ἀκοῦστε τῆς Ὡραίας
[τοῦ Αὐγούστου !

Τότε τὸ χλωμὸ φεγγάρι
κρύφτηκε μέσα στὰ νέφια·
πέταξε καὶ τὸ πουλάκι
πάνω στὸ κλαδὶ ἀπὸ τρόμο·
ὡς κι' αὐτὴ ἡ πυγολαμπίδα
τὸ λυχνάρι της τὸ σβήνει
κ' ἡ φτωχοῦλα ! συμμαζώτη
γλήγορα μέσ' στὸ χορτάρι.

Τὸ τραγοῦδι πάψτε, ἀηδόνια καὶ
[τζιτζίκια !
Τὸ τραγοῦδι ἀκοῦστε τῆς Ὡραίας
[τοῦ Αὐγούστου !

Κ' ὅλοι λένε ὅτι στοὺς γάμους
τῆς καϋμένης τῆς Μαργκαΐ
δὲ γλεντίσανε καθόλου
μήτε καὶ γελάσαν διόλου·
καὶ λένε, ὅτι κ' οἱ ἀρραβῶνες
κ' οἱ χοροὶ γιὰ κάπου,
ὅπου καὶ τὸ φῶς φαιόταν
μέσ' ἀπὸ τὶς χαραμάδες.

Τὸ τραγοῦδι πάψτε, ἀηδόνια καὶ
[τζιτζίκια !
Τὸ τραγοῦδι ἀκοῦστε τῆς Ὡραίας
[τοῦ Αὐγούστου !

Λαγκαδιὰ τοῦ Βαλμεράν,
τοῦ Μπῶ δρόμε, ἀπὸ τὸ λόφο
ἢ ἀπ' τὸν κάμπο τὴ Μαργκαΐ
δὲν ξαγαΐδατε ποτέ σας;
Ἡ μητέρα της ἡ δόλια
κάνει προσευχὲς καὶ κλαίει
καὶ δὲν παύει νὰ μιλᾷ
γιὰ τὴν ὥρια βοσκοπούλα.

Τώρα πιὰ πετάξτε, ἀηδόνια καὶ
[τζιτζίκια !
Νὰ το, τὸ τραγοῦδι τῆς Ὡραίας
[τοῦ Αὐγούστου !

Μεταφραστὴς **Ἠλίας Π. Βουτιερίδης**

ΜΗΝ ΠΕΤΑΤΕ ΤΙΠΟΤΑ

Τὰ σπασμένα γυαλιὰ

Τὰ σπασμένα γυαλιὰ χρησιμοποιοῦντεσι πολὺ στὴν βιομηχανία καὶ σὲ ἄλλα ἔργα.

Μποροῦμε ὡς τόσο νὰ χρησιμοποιήσουμε καὶ στὸ σπίτι τὰ σπασμένα γυαλιὰ γιὰ νὰ ἐξοικονομήσουμε τὰ κάρβουνα μας,ποὺ εἶνε τόσο ἀκριβὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐποχή.

Ἀφοῦ ἀνάψετε φωτιὰ ρίχνετε ἐπάνω μερικὰ σπασμένα γυαλιά, ὄχι ὅμως καὶ πολλά, γιατὶ ἡ φωτιὰ τότε θὰ σβύσῃ. Θὰ δῆτε μὲ μεγάλη σας ἔκπληξη ὅτι τὰ κάρβουνα δὲν χωνεύουν ὅπως συνήθως ἀλλὰ διατηροῦν θαυμάσια τὴν φωτιά. Ἡ οἰκονομία τῶν καρβούνων εἶνε σημαντική.

Προσέξτε ὅμως νὰ ρίχνετε τὰ γυαλιὰ μόνον ὅταν τὰ κάρβουνα ἔχουν ἀνάψει καλά.

***

Κομματάκια ἀπὸ σαποῦνι

Τὰ ὑπολείμματα τοῦ σαπουνιοῦ δὲν μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιατὶ εἶνε μικρὰ καὶ ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια. Μὴν τὰ πετᾶτε ὅμως. Ὅταν ἔχετε συνάξει ἀρκετὰ τὰ ρίχνετε μέσα σὲ βραστὸ νερό· ἐκεῖ θὰ ἑνωθοῦν μόνα τους σὲ μιὰ μᾶζα.

Κατόπι ἑτοιμάζετε ἕνα στρογγυλὸ δοχεῖο, ἕνα κεσὲ λ.χ. καὶ ἀφοῦ τὸν ἀλείψετε καλὰ μὲ λάδι ρίχνετε μέσα τὴν ζεστὴ μάζα. Ὅταν ἡ μάζα κρυώσῃ, τὸ νέο σαποῦνι ξεκολλᾶ μόνο του καὶ εἶνε ἕτοιμο νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ πάλι.

***

Τὰ παλιὰ κουτιὰ κονσερβῶν

Πρὶν πετάξετε ἕνα παλιὸ κουτὶ ἀπὸ ντομάτα, σκεφθῆτε νὰ μπορεῖτε νὰ κάνετε μὲ αὐτό. Ἔξαφνα, ἕνα ὡραῖο καὶ πλούσια διακοσμημένο ἀνθοδοχεῖο... πορσελάνης.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ δὲν εἶνε δὰ καὶ πολὺ δύσκολο καὶ δὲν ἀπαιτεῖ μεγάλη τέχνη. Ἀφοῦ καπανίσετε μ' ἕνα σφυρὶ (καλλίτερα ξύλινο) τὰ ἐσωτερικὰ χείλη τοῦ κουτιοῦ καὶ τὸ καθαρίσετε καλὰ προμηθεύεσθε λακὶ λευκὸ ἀπὸ ἕνα χρωματοπωλεῖο. Περνᾶτε ἕνα χέρι μ' ἕνα καθαρὸ πινέλο καὶ ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ μιὰ μέρα.

Κατόπιν περνᾶτε ἕνα δεύτερο χέρι. Τὸ κουτὶ μοιάζει τώρα μὲ ἕνα βάζο ἀπὸ πορσελάνη μὲ τὸ κατάλευκο χρῶμα του. Ἀλλὰ ἐδῶ δὲν τελειώνει τὸ ἔργο σας. Μ' ἕνα λεπτὸ πινέλο ἂν ἔχετε ἱάλαντο ζωγραφικῆς, σχεδιάζετε ἄνθη καὶ πουλάκια ἐπάνω στὸ βάζο.

Ἂν ὅμως δὲν ἔχετε ἐπιτηδειότητα γιὰ τέτοια πράγματα, τότε προμηθευθῆτε ἕτοιμα σχέδια, δηλαδὴ χαλκομανίες, ποὺ βγαίνουν θαυμάσια ἐπάνω στὸν λακέ.

Καὶ ἔτοι ἔχετε ἕνα πρώτης τάξεως βαζο,ποὺ μπορεῖ νὰ φιγουράρῃ στὸ καλλίτερο σαλόνι.

***

Τὰ παλιὰ ψαθάκια

Μπορεῖ νὰ χρησιμεύσει σὲ τίποτε ἕνα παλιὸ ψαθάκι ; Ἔτσι φαίνεται. Ὁ σκουπιδιάρης σὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὸ πάρῃ πρὶν τὸ χρησιμοποιήσετε ἀκόμη μιὰ φορά,ὄχι ρέβελα γιὰ φόρεμα, ἀλλὰ γιὰ ἐργόχειρο.

Ἀφοῦ ἀφαιρέσετε τὴν κορδέλλα βαφτίζετε τὸ ἄχρηστο ψαθάκι σὲ ζεστὸ νερὸ γιὰ νὰ μαλακώσῃ ἐντελῶς καὶ τοῦ δίνετε τότε ὅτι σχῆμα θέλετε : πιενράκι γιὰ ψωμί, γιὰ λουλούδια, γιὰ φροῦτα, γιὰ ἐργόχειρα...

Ἀναλόγως τοῦ γούστου σας, τοῦ προσθέτετε δυὸ χερούλια ἀπὸ πλεχτὸ χρωματιστὸ μετάξι, φιόγκους κ.λπ. ἢ τὸ ντύνετε μὲ χρωματιστὸ σατέν.

***

Ἡ σκόνη τοῦ πούρου

Ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι ἡ στάχτη τοῦ πούρου εἶνε πρώτης τάξεως καθαρτικὸ γιὰ τὰ δόντια. Ὄχι ὅμως ἔτσι ὅπως εἶνε !

Πρῶτα πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ εἶνε πολὺ στεγνή. Κατόπι πρέπει νὰ τὴν κοσκινίσετε καλὰ ὥστε νὰ γίνῃ πολὺ λεπτή. Προσθέσετε ἔπειτα λίγη σκόνη κίνας καὶ λίγη μαγνησία φιλοκοπανισμένη καὶ τὴν ἀνακατεύετε καλὰ μέσα σ' ἕνα μεγάλο φλιτζάνι.

Εἰς τὴν σκόνη ἐκείνη προσθέσατε λίγη ἐσάνς μέντας (ἀπὸ τὰ ζαχαροπλαστεῖα) καὶ ἔχετε μιὰ πρώτης τάξεως σκόνη γιὰ τὰ δόντια. Τὴν διατηρεῖτε στεγνὴ μέσα σὲ κουτὶ τενεκεδένιο ἢ σὲ δοχεῖο πορσελάνης κλειστὸ καλά.